

Bevisets Vægt: Hvorfor Den Internationale Domstol Sandsynligvis Vil Finde Israel Skyldig i Folkedrab – og Hvad Det Betyder for Tyskland

Den Internationale Domstol (ICJ) står over for et afgørende øjeblik i sin historie. I sagen *Sydafrika mod Israel* skal retten afgøre, om Israels handlinger i Gazastriben udgør en overtrædelse af 1948-Folkedrabskonventionen. Hvis den finder Israel skyldig, vil det udløse et juridisk og moralsk jordskælv – et, der næsten helt sikkert vil afgøre udfaldet af den parallelle sag *Nicaragua mod Tyskland*, som anklager Tyskland for at medvirke til og opildne til netop dette folkedrab.

Men hvis retten **frifinder Israel**, vil konsekvenserne være lige så historiske – om end i en mørkere retning. ICJ vil være nødt til at forklare, i udtømmende detaljer, hvorfor et enormt og voksende bevisgrundlag, præcedens og ekspertkonsensus om folkedrab *ikke* gælder i denne sag. Denne forklaring skal ikke blot være lang, men ekstraordinær – i realiteten **omskrive årtier af folkedrabsjurisprudens** for at skabe en hidtil uset undtagelse. Kort sagt, **Israels handlinger, dets embedsmænds udtalelser og dets fortsatte trods mod ICJ's ordrer har efterladt retten med ringe valg** ud over at opretholde Folkedrabskonventionen – og holde både gerningsmanden og dem, der muliggjorde det, til ansvar.

Den Juridiske Standard: Artikel II i Folkedrabskonventionen

Ifølge artikel II i 1948-Folkedrabskonventionen defineres folkedrab som **handling**er be-
gået med hensigt om at ødelægge, helt eller delvist, en national, etnisk, racemæssig eller religiøs gruppe, herunder:

- Drab på medlemmer af gruppen,
- Forvoldelse af alvorlig legemlig eller mental skade,
- Bevidst påføring af levevilkår beregnet til at medføre gruppens ødelæggelse,
- Forhindring af fødsler, eller
- Tvangsforflyttelse af børn.

Hensigt (*dolus specialis*) er det, der adskiller folkedrab fra andre forbrydelser. ICJ, sammen med tribunalerne i Rwanda og det tidligere Jugoslavien, har længe accepteret, at **hensigt kan udledes** af "et mønster af adfærd", især når direkte hensigtserklæringer kommer fra højtstående embedsmænd. (Se: *Krstić, Akayesu, Bosnien mod Serbien*.)

Israels Dokumenterede Handling: Ødelæggelse efter Design

Der findes nu et enormt og voksende arkiv – indsamlet af FN-organer, NGO'er, medieundersøgelser og uafhængige eksperter – der viser, at Israels militære kampagne i Gaza har omfattet:

- **Udbredt drab på civile**, inklusive titusinder af kvinder og børn,
- **Ødelæggelse af hospitaler, skoler og flygtningelejre** under FN-flaget,
- **Nedrivning af vandinfrastruktur og afsaltningsanlæg**,
- **Systematisk blokering af mad, brændstof og humanitær hjælp**, hvilket fører til sult,
- **Massefordrivelse**, der gør Gaza til en "zone af ubeboelighed",
- **Brug af belejringstaktik og sult som krigsvåben**.

Dette er ikke isolerede udskejelser eller collateralskade. De afspejler en **sammenhængende og vedvarende kampagne**, der rammer de kerneelementer, der er nødvendige for liv – i overensstemmelse med artikel II(c) i Folkekrigskonventionen: *"levevilkår beregnet til at medføre en gruppes fysiske ødelæggelse."*

Hensigtserklæringerne: Gallant, Ben Gvir, Katz og Flere

Lige så fordømmende er de **offentlige udtalelser om folkekrigs-mæssig hensigt** fra israelske embedsmænd på højeste niveau, herunder:

- **Forsvarsminister Yoav Gallant**, der annoncerede en "fuldstændig belejring" af Gaza og sagde: *"Ingen elektricitet, ingen mad, ingen brændstof. Vi kæmper mod menneskelige dyr."*
- **National sikkerhedsminister Itamar Ben Gvir**, der åbent gik ind for *"at opmuntre til migration"* af palæstinensere fra Gaza og Vestbredden.
- **Energiminister Israel Katz**, der sagde: *"Ingen vand eller elektricitet vil blive tændt. Humanitær hjælp vil ikke blive tilladt."*

Dette er ikke marginale stemmer. De er officielle statsrepræsentanter, og deres udtalelser er blevet omsat til politik. Ifølge eksisterende ICJ- og ICTY-præcedens **er sådanne eksplicitte hensigtserklæringer blevet accepteret som stærkt bevis på folkekrigs-mæssig hensigt**, især når de kombineres med en koordineret ødelæggelseskampagne.

ICJ's Foreløbige Foranstaltninger: Folkekrab Er Allerede "Sandsynligt"

I januar 2024 udstedte ICJ **foreløbige foranstaltninger** i *Sydafrika mod Israel* og konkluderede, at **Sydafrikas påstand om folkekrab var sandsynlig**. Retten beordrede Israel til:

- At forhindre folkekrabs-mæssige handlinger,
- At tillade humanitær hjælp,

- At straffe opildnelse,
- Og at rapportere tilbage inden for en måned.

Israel har **ikke overholdt** disse foranstaltninger. Hjælp er stadig blokeret, civil lidelse er intensiveret, og opildnelse er gået ustraffet. Dette er mere end trods – det er potentielt en **stiltiende indrømmelse af folkedrabsmæssig hensigt**.

I folkeretten antyder manglende ændring af adfærd efter officiel advarsel fra verdens højeste domstol **viden om risikoen** og **vilje til at fortsætte alligevel**. Det forvandler sandsynlig risiko til troværdigt bevis på hensigt.

Præcedensproblemet: Hvad Hvis Retten Lader Dette Passere?

Hvis ICJ i sidste ende afgør, at Israel **ikke** begik folkedrab, skal den forklare:

- Hvorfor **handlinger og hensigt, der opfyldte folkedrabstærsklen i Bosnien, Rwanda og Myanmar**, ikke kvalificerer, når de begås mod palæstinensere,
- Hvorfor **eksplicitte udtalelser fra topembedsmænd** skal ignoreres trods overensstemmelse med tidligere præcedens,
- Hvorfor **sult, ødelæggelse af livsvigtig infrastruktur og masse-død** er utilstrækkeligt til at bevise folkedrabspolitik.

En sådan afgørelse ville ikke blot **skabe en juridisk dobbeltstandard**, men **knuse troværdigheden af folkeretten**. Og for at retfærdiggøre denne undtagelse ville retten skulle afvige fra sin egen jurisprudens og udstede, hvad der sandsynligvis ville blive **den længste udtalelse i dens historie**.

Nicaragua mod Tyskland: Den Næste Domino

Hvis ICJ finder Israel skyldig i folkedrab, gør **Tysklands rolle som nøgleleverandør af våben og diplomatisk forsvarer** det til den mest sandsynlige næste stat, der findes i brud. Tyskland:

- Leverede våben under angrebet på Gaza,
- Forsvarede Israel ved ICJ,
- Ignorerede FN- og NGO-advarsler,
- Og undertrykte intern dissent.

Hvis Israel er skyldig, kan Tysklands materielle og politiske støtte opfylde kravene til **medvirken til og opildnelse til folkedrab** under artikel III(e). Sagen *Nicaragua mod Tyskland* afhænger dermed direkte af udfaldet af *Sydafrika mod Israel*.

Konklusion: Trods som Bekræftelse

ICJ blev skabt for at forhindre, at 20. århundredes forbrydelser gentages i det 21. Israels handlinger i Gaza og dets **manglende overholdelse af ICJ's foreløbige foranstaltninger**

placerer nu retten i en position, hvor passivitet ville have lige så store konsekvenser som handling.

Ved at fortsætte en kampagne med masseødelæggelse og afsavn **efter at være blevet advaret** om, at sådanne handlinger kan udgøre folkedrab, har Israel ikke blot testet den juridiske tærskel – det kan have **bekræftet** netop den hensigt, der gør folkedrab retsforfulgt.

Hvis ICJ ønsker at opretholde Folkedrabskonventionens integritet, må den reagere beslutsomt. Alt mindre ville ikke blot forråde konventionens formål, men i realiteten erklære, at nogle stater simpelthen er **over loven**.

Og hvis ICJ vælger at undskylde eller afvise, hvad så mange troværdige eksperter og institutioner allerede har anerkendt som et lærebogseksempel på folkedrab, vil det ikke blot svingte Palæstina. Det vil svingte sig selv. Det vil reducere Folkedrabskonventionen til et politisk redskab og folkeretten til teater. Retten må ikke fysisk demonteres, men den vil have **demonteret sin egen troværdighed**.

Hvis ICJ lader Israel slippe af sted med dette, vil det ikke være verden, der forlader retten. **Det vil være retten, der forlader verden.**